

РЕШЕНИЕ

№ 2522

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **8300** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК вр. с чл.166, ал.2 ДОПК. Образувано е жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], управлявано от З. А. чрез адв.И. Д. със съдебен адрес – [населено място], район“С.“, [улица], вх.А, ет.1 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/1826 от 12.04.2021г., издаден от зам.изпълнителния директор на ДФЗ, с който по отношение на [фирма] е установено публично държавно вземане в размер на 155 409,73 лева, представляващо изплатена субсидия по направление „Биологично растениевъдство” за кампании 2015, 2016, 2017, във връзка с подадени от "АЙ ТИ: ПИ БЪЛГАРИЯ" Е. заявления за подпомагане с УИН 22/010715/61325, УИН 22/150616/65034, УИН 22/300517/85821 на основание чл. 15, ал. 3, т. 1 и ал. 4, т. 2, буква “б” от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на м. 11 „Биологично земеделие“.

В жалбата се излагат аргументи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден от некомпетентен орган, публичното държавно вземане е определено неправилно, тъй като ангажимента е прекратен на петата година от поемането му и следва да се приложи разпоредбата на чл.15 ал.4 т.2 б“в“ от Наредба № 4 от 24.02.2015г. за прилагане на м.“Биологично земеделие“. Сочи се, че жалбоподателят няма вина за прекратяване на ангажимента. Относно посочените парцели с номера 54465-150-3-1 и 54465-150-5-1 /54465-150-4-2, за които не е въведен код за биологична дейност, [фирма] е извършвало единствено и само земеделие по биологичен начин.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Д., както и лично от управителя –З. А., които поддържат жалбата по изложените в нея съображения, молят съдът да отмени оспореният АУПДВ. Претендират се разноси по представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът - зам. изпълнителния директор на ДФЗ, чрез процесуалния си представител – юриконсулт З. оспорва жалбата, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юриконсултско възнаграждение и при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните в хода на административното и съдебното производство писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят [фирма] е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 182106 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.). Одобрен е за участие по м.11 „Биологично земеделие” от ПРСР 2014-2020 г. с направление „Биологично растениевъдство” през кампания 2015.

По заявленията на [фирма] са били изплатени следните суми по мярка 11 „Биологично земеделие”, направление „Биологично растениевъдство”:

- През първата година от ангажимента: за заявление с УИН: 22/010715/61325 за кампания 2015: БРПЗ, Б. 4- 152413.17 лв.

- През втората година от ангажимента: за заявление с УИН: 22/150616/65034 за кампания 2016: БРПЗ, Б. 4- 126149.73 лв.

- През третата година от ангажимента: за заявление с УИН: 22/300517/85821 за кампания 2017: БР 12, БР 13-109961.43 лв.

Общата изплатена сума по направление „Биологично растениевъдство”, представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 388524.33 лв.

С влязъл в сила Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие” от ПРСР 2014-2020 г. с изх. № 01-2600/1826 от 09.10.2019 г., ДФ „Земеделие” - Разплащателна агенция е прекратил поетия ангажимент на [фирма]. Административният орган е установил, че за кампания 2018г., процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените от жалбоподателя парцели за участие по направление „Биологично растениевъдство“ е 85,85%.

С писмо с изх. № 01-2600/1826 от 14.04.2020 г. ДФЗ-РА е уведомил жалбоподателя за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ съгласно чл. 26, ал.1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена му е възможност да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл. 34, ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни.

С писмо с вх. № 01-2600/1826 от 02.06.2020 г. [фирма] е възразил срещу откритото производство по издаване на АУПДВ, като е посочил че парцели с номера 54465-150-3-1 и 54465-150-5-1 /54465-150-4-2, находящи се в землището на [населено място], [община] са вписани в заявлението за подпомагане. При отмятане на схемите, по които да се подпомогнат съответните парцели не е въведен код за биологична дейност, но е заявено, че тези парцели се отглеждат и обработват по

биологичен начин. По този начин процентът на припокриване е 92,80 %.

Възраженията не са уважени, поради което е издаден и оспореният Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/1826 от 12.04.2021г. на зам.изпълнителния директор на ДФЗ-П. С..

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, допълнително са представени от ответника уведомителни писма за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по мярка 11 „Биологично земеделие“ за кампания 2015, 2016 и 2017г., от жалбоподателя са представени сертификат № BG031A/1-18, издаден от Б. Биосерт за биологично стопанство на [фирма], както и сертификат № 100018/29.10.2019г. за съответствие с Регламенти 834/07 и ЕС/889/08, издаден от CERES G.. Прието е заключение по допуснатата до изслушване съдебно –техническа експертиза.

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице, имащо правен интерес от оспорването и в законоустановения срок до компетентния да я разгледа съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от Заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, действащ при спазване на материалните предели на правомощията си, в рамките на предоставената му от Изпълнителния директор със Заповед № 03-РД/2891 от 23.07.2019г. (л. 12-14 от преписката) делегирана власт. С тази заповед, на основание чл. 20, т. 2 и т. 3 и чл. 20а, ал. 1, 2, 4 и ал. 6 от ЗПЗП, чл. 10, т. 1, т. 2, т. 7 и т. 13 и чл. 11, ал. 2 от Устройствения правилник на ДФЗ, изпълнителният директор на ДФЗ делегира на П. Д. С. – Заместник-изпълнителен директор, изброени правомощия, включително посоченото в т. 3 от заповедта – да издава и подписва Актовете за установяване на публични държавни вземания по всички схеми и меки по директните плащания, за които реда за подаване на заявления за подпомагане е уреден или е бил уреден в Наредба № 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания. В правната норма на чл. 1 от цитираната Наредба № 5 от 27.02.2009 г. е предвидено, че със същата се уреждат условията и редът за подаване на заявления за подпомагане по изброени схеми и мерки на Общата селскостопанска политика (ОСП), включително посочената в т. 28 Мярка 11 "Биологично земеделие" (Мярка 11).

Изпълнителният директор, в съответствие с чл. 20а, ал. 3 от ЗПЗП и чл. 11, ал. 2 от Устройствения правилник на ДФЗ, е делегирал правомощието за издаване и подписване на актове от вида на процесния - АУПДВ на своя заместник-изпълнителен директор със Заповед № 03-РД/2891 от 23.07.2019г. В тази връзка направените в жалбата възражения за некомпетентност на органа, издал акта са неоснователни и не кореспондират с представените и приети писмени доказателства.

Административният акт е издаден от материално компетентен орган, в изискуемата писмена форма, при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с относимите материалноправни разпоредби и целта на закона, което обуславя неговата законосъобразност. Компетентният орган е изпълнил задълженията си, предвидени в чл. 26, чл. 28 и чл. 35 от АПК, включително е уведомил писмено адресата на акта за започването на административно производство по издаването на АУПДВ и му е предоставил възможност да вземе участие в това производство чрез подаване на възражение и ангажиране на допълнителни доказателства, относими към изложените констатации. Предвид това липсват и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Държавен фонд "Земеделие" е акредитиран за единствена Разплащателна агенция за Р България за прилагане на Общата селскостопанска политика (ОСП) на ЕС и по силата на § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП е специализирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти по правилата на законодателството на ЕС.

Съгласно разпоредбите на чл. 27, ал. 3 и ал. 5 от ЗПЗП, РА е длъжна да предприеме необходимите действия за събиране на недължимо платени и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Вземанията на Разплащателната агенция, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, публични са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз.

По силата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

Нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК предвижда, че административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му, от което следва, че императивно изискване на закона е административният акт да е мотивиран.

Мотивите на административния акт представляват единство от фактическите и правни основания за издаването му и тяхното наличие позволява на адресата на акта да разбере волята на административния орган и да защити адекватно правата и интересите си. Мотивите имат съществено значение и за съда при осъществявания контрол за законосъобразност и липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения административен акт. С оглед трайната съдебна практика, мотивите могат да се съдържат както в самия акт, така и в друг документ, към който актът препраща и който е изготвен в хода на административното производство и е приложен към преписката.

В конкретния случай, видно от съдържанието на оспорения акт, административният орган се е мотивирал подробно и аргументирано, като възприетото от същия от фактическа страна е съответно на материалните норми, посочени като правно основание за издаване на акта.

Видно от доказателствата по делото, на 09.10.2019 г. с нарочен акт на Зам.-изпълнителния директор на ДФЗ / лист 23 и следващи от делото/ е бил прекратен поетия от [фирма] ангажимент по Мярка 11 "Биологично земеделие" с Направление "Биологично растениевъдство". Този акт е бил обжалван от страна на [фирма] по административен ред. Със Заповед № РД20-1 от 02.01.2020 г. на Министъра на земеделието, храните и горите жалбата му е била оставена без уважение като

неоснователна. Акта за прекратяване на ангажимент не е оспорен по съдебен ред и е влязъл в сила.

Разпоредбата на чл. 15, ал. 4, т. 2 от Наредба № 4/2015 г. е императивна и задължава (при прекратен многогодишен ангажимент) земеделският стопанин да възстанови получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, като в зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката до годината, в която е прекратен поетият ангажимент, се възстановяват съответно: а) 100 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на третата година; б) 40 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на четвъртата година; в) 20 %, ако е до края на петата година и г) 10 %, ако е след петата година. Неоснователни са изложените в жалбата възражения, че размерът на публичното вземане е определен неправилно, тъй като актът за прекратяване на поетия ангажимент е издаден на 09.10.2019г.

В процесния случай се установява, че по Мярка 11 "Биологично земеделие" по време на поетия петгодишен ангажимент (от 2015 г.), през четвъртата година от поетия петгодишен ангажимент, след извършени административни проверки по подадено от [фирма] заявление за подпомагане за кампания 2018г. е било констатирано, че за текущата кампания 2018, процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените парцели за 2018г, спрямо одобрените /референтните/ парцели за участие по направление „Биологично растениевъдство“ е 85,85% и в този смисъл не са изпълнени изискванията на чл.17 ал.2 от Наредба № 4 от 24.02.2015г. / в относимата редакция ДВ бр.18/2019г./, съгласно който одобрената площ за извършване на дейности по направление "биологично растениевъдство" може да бъде намалена с не повече от 10 %, като всяка година поне 90 % от площта по направлението се припокрива географски с площта, за която има поет ангажимент съгласно глава четвърта на настоящата наредба или в случаите по ал. 4 и 5. При определяне на процентното съотношение по изречение първо ДФЗ – РА, закръгля получения резултат до втория знак след десетичната запетая.

Видно и от заключението на вещото лице по приетата съдебно-техническа експертиза, по мярка 11 „Биологично земеделие“ жалбоподателят е депозирал заявление за подпомагане 2018 /л. 84-101/ и Заявление за подпомагане 2019 /л. 124-142/, като последното не е разглеждано, поради прекратен ангажимент на бенефициента през кампания 2018 г.; Посочените в таблицата за използваните парцели за 2018 г. към заявлението за подпомагане парцели с номера № 84 с площ 6,24 ха и № 86 с площ 2,5 ха са сертифицирани за съответствие с Регламенти /ЕС/834/07 и /ЕС/889/08. Цитираните имоти не са одобрени в таблицата към заявлението за подпомагане. В „Резултати от автоматични проверки на въведените данни в заявление за подпомагане по директни плащания за кампания 2018 г.“, на стр. 2 е посочено: Вид грешка — не са декларирани същите площи по направление Биологично растениевъдство, спрямо площите с ангажимент. В Обяснението на управителя на [фирма] от 31.05.2018 г., той заявява, че намалява площите, поради сеитбооборот;

Вещото лице е посочило, че обстоятелството, дали площите на бенефициента са сертифицирани в съответствие с Регламент 834/ 2007 г и 889/2008 г., няма отношение към изпълнението на изискванията на чл. 17 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г.;

В таблицата на използваните парцели 2018, в колона „биологично

растениевъдство мярка 11“ са отбелязани имотите заявени за подпомагане, общата им: площ е 107,61 ха. а поетият ангажимент е за обща площ от 125,34 ха, т.е. процентът на припокриване е 85,85 %, което не отговаря на изискванията на чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 4/24.02.2015 г.

Съдът кредитира заключението на вещото лице, като обосновано и задълбочено изготвено въз основа на всички приети по делото писмени доказателства, след проведени срещи и разменена електронна кореспонденция с жалбоподателя и с експерти на Държавен фонд „Земеделие“.

Експертното заключение е оспорено от процесуалния представител на жалбоподателя и по конкретно, относно отговорите т.3 и т.4.

Съдът, преценявайки доводите на жалбоподателя и процесуалният му представител, намира че същите са неотнормирани към предмета на делото, тъй като касаят наличието на правните основания за прекратяване на поет ангажимент, посочени в чл.15 ал.3 т.2 във връзка с чл.17 ал.2 от цитираната Наредба. Съдът съобрази обстоятелството, че във връзка с издадения актът за прекратяване на ангажимент е образувано и протекло самостоятелно административно производство и същият е влязъл в сила и е недопустимо в настоящото производство, отново да се обсъждат наличието или липсата на основанията на посочените правни норми.

Обясненията, дадени от управителя на [фирма], пред настоящия съдебен състав в открито съдебно заседание на 31.03.2022г., също касаят причините за неизпълнение на изискванията на чл.17 ал.2 от Наредба № 4 от 24.02.2015г. и имат отношение към производството приключило с Акт за прекратяване на ангажимент с изх.№ 01-2600/1826#4 от 09.10.2019г. на Зам.изпълнителния директор на ДФЗ. Тези възражения е следвало да бъдат отправени именно в административното производство започнало във връзка с издадения Акт за прекратяване на ангажимент с изх.№ 01-2600/1826#4 от 09.10.2019г. на Зам.изпълнителния директор на ДФЗ.

Съгласно нормата на чл.15, ал. 4, т. 2, б. "б" от Наредба № 4/2015 г., при прекратяване на ангажимента до края на четвъртата година, земеделският стопанин е задължен да върне 40% от изплатената по мярката финансова помощ. Същата възлиза на 388524,33 лева, изплатена по направлението през първата, втората и третата година от поетия ангажимент и сумата за възстановяване правилно е определена както по основание, така и по размер (155 409,73 лева) от административния орган.

Възстановяването на получените средства е последица от влизане в сила на горесцитирания акт за прекратяване на биологичен ангажимент по Мярка 11 "Биологично земеделие", направление „Биологично растениевъдство“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. за Кампания 2018 г. Поради това възражения, свързани със законосъобразността на основанието за прекратяването на този ангажимент са неотнормирани за процесния спор и не биха могли да бъдат обсъждани в настоящото производство.

Налице са както фактическите основания (влязъл в сила Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по Мярка 11 "Биологично земеделие" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. за Кампания 2018 г.), така и правните такива за издаване на оспорения АУПДВ – чл. 15, ал. 3, т. 5 и чл. 15, ал. 4, т. 2, б. "б" от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на Мярка 11 "Биологично земеделие" от ПРСР за периода 2014 – 2020г.

Ето защо настоящата съдебна инстанция приема, че процесният административен акт е мотивиран и постановен в съответствие и при правилно приложение на материалния закон, противно на твърдяното в жалбата.

Изложеното мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че процесният Акт № 01-2600/1826 от 12.04.2021 г. на Заместник-изпълнителния директор на ДФЗ за установяване на публично държавно вземане, представляващо изплатена субсидия по Направление "Биологично растениевъдство" за Кампании 2015 г., 2016 г. и 2017 г., представлява по своята същност един валиден административен акт, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административнопроцесуалните правила, а депозираната срещу него жалба е неоснователна.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на административния орган следва да бъдат присъдени и разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева, съобразно разпоредбите на чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, Административният съд

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], управлявано от З. А. чрез адв.И. Д. със съдебен адрес – [населено място], район“С.“, [улица], вх.А, ет.1 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/1826 от 12.04.2021г., издаден от зам.изпълнителния директор на ДФЗ, с който по отношение на [фирма] е установено публично държавно вземане в размер на 155409,73 лева, представляващо изплатена субсидия по направление „Биологично растениевъдство” за кампании 2015, 2016, 2017, във връзка с подадени от [фирма] заявления за подпомагане с УИН 22/010715/61325, УИН 22/150616/65034, УИН 22/300517/85821 на основание чл. 15, ал. 3, т. 1 и ал. 4, т. 2, буква “б” от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на м. 11 „Биологично земеделие“.

ОСЪЖДА Ай Ти Пи – България“ Е. с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], управлявано от З. А. да заплати на Държавен фонд "Земеделие", със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] направените разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер

на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: